

N:o 13.

*Kungl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen angående
förhöjning af lägsta viktsatsen för inrikes bref; gifven
Stockholms slott den 12 januari 1907.*

Under åberopande af bilagda utdrag af statsrådsprotokollet öfver civilärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härmed föreslå Riksdagen att besluta

att den genom nådiga kungörelsen den 5 juli 1884 stadgade lägsta viktsatsen för inrikes bref må från och med den 1 oktober 1907 varda förhöjd från 15 till 20 gram.

De till ärendet hörande handlingar skola Riksdagens vederbörande utskott tillhandahållas; och Kungl. Maj:t förblifver Riksdagen med all kungl. nåd och ynnest städse välbevågen.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres sjukdom:

G U S T A F.

Julius Juhlin.

Utdrag af protokollet öfver civilärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 12 januari 1907.

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern LINDMAN,
 Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena TROLLE,
 Statsråden: TINGSTEN,
 ALBERT PETERSSON,
 ALFRED PETERSSON,
 HEDERSTIERNA,
 DYRSSEN,
 HAMMARSKJÖLD,
 ROOS,
 JUHLIN,
 SWARTZ.

Departementschefen, statsrådet Juhlin anförde i underdånighet:

De nuvarande postbefodringsafgifterna för inrikes bref hafva bestämts genom nådiga kungörelsen den 5 juli 1884 angående förändring i portoafgifterna för inrikes bref och brefkort samt i afgiften för inländsk postförsändelses rekommendation. Dessa postbefodringsafgifter utgöra:

för lokalbref:

om brevets vikt icke öfverstiger 15 gram	5 öre,
om vikten öfverstiger 15 men icke 125 gram	10 » ,
om vikten uppgår till mer än 125 men icke öfver 250 gram ..	15 » ,

samt för annat inrikes bref:

om brevets vikt icke öfverstiger 15 gram	10 öre,
om vikten öfverstiger 15 men icke 125 gram	20 » ,
om vikten uppgår till mer än 125 men icke öfverstiger 250 gram	30 » .

Inom Riksdagen hafva vid flera tillfällen framkommit förslag om höjning i viktsatsen för inrikes bref, som befordras för enkelt porto.

Sålunda väcktes vid 1898 års riksdag motion med förslag, att för *vanligt* (d. v. s. ej för allenast *lokalbefordran* afsedt) inrikes portopliktigt bref lägsta viktsatsen måtte höjas från 15 till 25 gram, så att jämväl för dylikt bref, vägande öfver 15 men ej öfver 25 gram, befordringsafgiften skulle utgöra allenast 10 i stället för såsom nu 20 öre.

1898 års bevillningsutskott utverkade Kungl. Maj:ts befallning till generalpoststyrelsen att till utskottet inkomma med utredning i berörda hänseende.

Enligt denna utredning beräknades den minskning i postbefordringsafgifterna, som blefve en följd af ett bifall till förslaget, komma att medföra en minskning i portoinkomsterna med, i rundt tal, 215,000 kronor.

Bevillningsutskottet yttrade i sitt öfver ofvanberörda motion afgifna betänkande, att afgifterna för postbefordring af bref enligt utskottets åsikt icke kunde anses höga, och att, såvidt utskottet hade sig bekant, klagomål öfver storleken af dessa afgifter från allmänhetens sida icke heller i nämnvärd mån förekommit. Viktsatsen för bref, som befordrades för enkelt porto, vore här i landet bestämd till samma storlek, som enligt gällande, den 4 juli 1891 afslutade världspostkonvention funnes stadgad vid postbefordring af bref mellan olika länder. Att för Sverige särskildt stadga någon annan viktsats för postbefordringen än den, som sålunda i allmänhet vore gällande, vore ej lämpligt och skulle vid brevväxling med andra länder medföra olägenheter. På dessa skäl och i anledning af den minskning i postverkets inkomster, som genom bifall till motionen skulle förorsakas, hemställde utskottet, att den bestämda viktsatsen, högst 15 gram, för bref, som befordrades för enkelt porto, måtte bibehållas oförändrad. Denna hemställan bifölls af bägge kamrarna.

Vid 1900 års riksdag väcktes ånyo motion, i hvilken hemställdes, att Riksdagen måtte besluta att genom skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, det Kungl. Maj:t måtte vidtaga sådana ändringar i gällande poststadga, att vikten å vanliga inrikes bref, som skulle befordras för enkelt porto, höjdes till 20 gram. Motionären ansåg väl, i likhet med motionären vid 1898 års riksdag, att en höjning af

nämnda viktsats borde ske till 25 gram, men då detta förslag icke på något håll tillvunnit sig sympati, ville motionären nöja sig med att föreslå, det vikten å vanligt bref, som befordrades för ett porto af 10 öre, måtte bestämmas till 20 gram, hvilket ock föreslagits i en reservation af fyra ledamöter inom 1898 års bevillningsutskott. Mot detta förslag komme väl den invändningen att göras, att postverket därigenom skulle gå miste om en inkomst. För sin del ansåge motionären det icke troligt, att, om förändringen komme till stånd, den skulle få så stor inverkan på postverkets inkomster, men om postverket därigenom skulle gå miste om ett eller annat tusen kronors inkomst, så vore detta af ganska ringa betydelse mot den stora fördel, som genom förändringen bereddes den stora allmänheten. Motionären ansåge, att postverket, såsom ett statens monopol, väl icke kommit till stånd för att hufvudsakligast vara en inkomstkälla för statsverket, utan dess förnämsta syftemål vore att gagna rikets invånare, d. v. s. den stora allmänheten. Äfven om den nu gällande viktsatsen vid tiden för dess stadgande varit den mest lämpliga, så följde ej däraf, att den under alla kommande tider vore den lämpligaste, ty, säga hvad man ville, så vore en så ringa vikt som 15 gram för ett bref, som åsattes 10 öres porto, för närvarande alldeles för låg i förhållande till de anspråk, som numera gjort sig gällande i fråga om postpapperets tjocklek; och tecken tydde på, att man i andra länder börjat känna behof af förändringar i här angifvet syfte. Så hade, enligt hvad som syntes i tidningspressen, i det tyska riket nyligen vidtagits åtgärder till förändring i sådant syfte.

I 1900 års bevillningsutskotts med anledning af denna motion afgifna betänkande återropades den af generalpoststyrelsen gjorda, här ofvan omnämnda utredning, och ansåg utskottet på grund af denna utredning kunna med sannolikhet antagas, att ett bifall till det då framställda förslaget skulle medföra en minskning i postverkets inkomster af omkring 100,000 kronor om året. Den nu stadgade lägsta viktsatsen af 15 gram vore, yttrade utskottet, i allmänhet fullt tillräcklig för kortare skriftliga meddelanden, och något behof af ändrade bestämmelser i detta hänseende hade, såvidt utskottet hade sig bekant, icke från allmänheten försports. Sverige hade, jämfördt med många andra europeiska stater, en synnerligen stor utsträckning i förhållande till den glesa befolkningen, hvilket hade till följd, att svenska postverket måste vidkännas jämförelsevis stora kostnader och svårigheter för att på ett tillfredsställande sätt ordna postföringen inom landet. På sålunda anförda skäl och då postverket icke kunde utan afsaknad vidkännas någon minskning i sina inkomster, hem-

ställde utskottet, att den vid 1900 års riksdag väckta motionen icke måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Denna hemställan bifölls af Första Kammaren, hvaremot Andra Kammaren beslöt att i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t täcktes låta utreda, huruvida en höjning af maximivikten för vanliga inrikes bref, som befordrades för enkelt porto, kunde ske, samt till Riksdagen inkomma med det förslag, hvartill denna utredning kunde gifva anledning. I följd af dessa kamrarnas olika beslut hade frågan för den riksdagen förfallit.

Vid 1901 års riksdag framställdes i motion inom Andra Kammaren åter förslag i samma riktning; och hemställde motionären, i enlighet med Andra Kammarens nyss omförmälda beslut, att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t täcktes låta utreda, huruvida en höjning i maximivikten för vanliga inrikes bref, som befordrades för enkelt porto, kunde ske samt till Riksdagen inkomma med det förslag, hvartill denna utredning kunde gifva anledning.

Motionären anförde i sin motivering, bland annat:

Det enkla postportot för vanliga bref vore hos oss ganska högt eller som bekant 10 öre. I Schweiz utginge enkelt porto för ett vanligt bref med ett belopp, som motsvarade 7,2 öre, i Förenta staterna med likaledes 7,2 öre, i England med 7,5 öre, i vårt grannland Danmark med 8 öre, i Tyskland med 8,9 öre och i Österrike-Ungern med 8,9 öre. Sålunda utginge i alla dessa länder det enkla portot för ett vanligt bref med lägre belopp än i Sverige. Men trots detta vore i alla nu nämnda länder vikten å ett bref, som befordrades för enkelt porto, högre än i vårt land. I Schweiz finge man för dessa 7,2 öre skicka bref af ända till 250 grams vikt, i Danmark för 8 öre likaledes skicka 250 gram, i Förenta staterna för 7,2 öre 28,3 gram, i England för 7,5 öre 28,3 gram, i Österrike-Ungern för 8,9 öre 20 gram; detsamma vore äfven förhållandet i Tyskland.

1901 års bevillningsutskott utverkade Kungl. Maj:ts befallning till generalpoststyrelsen att till utskottet inkomma med utredning beträffande frågans ekonomiska sida. Enligt den utredning, som generalpoststyrelsen med anledning däraf föranstaltade, skulle en ökning af viktgränsen från 15 till 20 gram medföra en minskning i portoinkomsterna af, lågt räknadt, 150,400 kronor.

Höjning af viktsatserna för bref skulle, enligt generalpoststyrelsens åsikt, icke komma att, i likhet med sänkning af portot, medföra någon ökning af antalet till postbefordran aflämnade bref. Den i följd af lägsta viktsatsens höjning uppkommande portominskning för bref öfver 15 till

och med 20 gram skulle således icke motvägas af höjda inkomster i följd af en ökad frekvens.

I fråga om behovet af en dylik höjning af viktsatsen ansåge sig generalpoststyrelsen böra omnämna, dels att, såvidt till generalpoststyrelsens kännedom kommit, någon allmännares önskan i sådant hänseende icke försports, dels ock att i Frankrike, där statistiska beräkningar öfver postbehandlade brefs vikt verkstälts, medelvikten per bref befunnits *understiga* 10 gram.

Därest lägsta viktsatsen för inrikes bref samt för bref till Norge och Danmark blefve höjd från 15 till 20 gram, under det att däremot för bref till andra främmande länder den lägsta viktsatsen fortfarande måste på grund af gällande internationella bestämmelser bibehållas vid 15 gram, komme detta att verka hinderligt för tjänstgöringen å vederbörande svenska postanstalter. Af de till postbefordran aflämnade försändelserna utgjorde brefven ett synnerligen stort antal. Och af dessa åter hölle de allra flesta den lägsta viktsatsen, som nu vore lika, vare sig brefven vore afsedda för befordran till inrikes eller utrikes orter. Skulle den lägsta viktsatsen sättas olika för olika slag af bref, blefve det vid många tillfällen för postfunktionärerna med svårighet förenadt att under brådskande expedition, då en mängd olikartade åtgärder måste vidtagas med de till behandling förekommande skilda slagen af postförsändelser, hinna vederbörligen fullgöra den dem, bland annat, åliggande skyldighet att noga tillse, att genom riktig taxering och frankering af bref såväl postverkets som korrespondenters rätt blefve behörigen tillgodosedd.

I berörda vid 1901 års riksdag väckta motion omförmäldes, bland annat, hurusom inom åtskilliga andra länder den lägsta viktsatsen för bref vore högre i den inrikes än i den internationella utväxlingen. I anledning häraf hade generalpoststyrelsen låtit upprätta en tablå, erbjudande jämförelse mellan de viktsatser och befordringsafgifter, hvilka inom vissa till världspostföreningen hörande länder gällde för fullt frankerade bref, afsedda för befordran från en till annan inrikes ort. Af nämnda tablå framginge likväl, hurusom man inom flertalet af ifrågasvarande länder låtit sig angeläget vara att bibehålla lägsta viktsatsen för bref lika i den inrikes som i den utrikes utväxlingen. Beträffande åter de länder, i hvilka man höjt lägsta viktsatsen för inrikes bref, torde förklaringen därtill kanske mestadels ligga uti vissa för det ena eller andra landet säregna vikt-, mynt- eller andra förhållanden; till äfventyrs hade ock i några fall ej varit utan all inverkan befintligheten

af en jämförelsevis talrikare tjänstepersonal än den, hvaröfver det svenska postverket kunde disponera.

Slutligen ansåge sig generalpoststyrelsen böra omförmåla, hurusom vid flera världspostkongresser, äfven vid den, som år 1897 ägde rum i Washington, till behandling förelegat förslag rörande förhöjning af viktenheten för bref från 15 till 20 gram, men att dessa förslag ej vunnit erforderlig anslutning.

1901 års bevillningsutskott yttrade i sitt öfver sistberörda motion afgifna betänkande, bland annat, att omförmålda minskning i postverkets inkomster, hvilken uppskattades till, i rundt tal, 150,000 kronor, visserligen icke vore större, än att nämnda belopp skulle kunna af postverket undvaras, men att dock icke borde förbises, att ökade utgifter möjligen kunde komma att krävas såväl till nybyggnader för postverket som ock för bestridande af posttjänstgöringen, samt att dessa ändamål vore af större betydelse än åstadkommandet af en billigare portosats för bref, som vägde från och med 15 till och med 20 gram.

På dessa och i öfrigt anförda skäl hemställde utskottet, att berörda motion om ändring i postbefordringsafgiften för inrikes bref icke måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Denna utskottets hemställan bifölls af Riksdagens båda kamrar, af Andra Kammaren efter votering, som utföll med 94 röster mot 91. Dessa senare afgåfvos för bifall till en vid betänkandet fogad reservation, i hvilken tillstyrkts bifall till den i ämnet väckta motionen.

Vid 1904 års riksdag framställdes åter i motion inom Andra Kammaren förslag, att viktsatsen för inrikes bref, som befordrades för enkelt porto, måtte höjas från 15 till 20 gram.

Bevillningsutskottet fann visserligen ej nödigt att från generalpoststyrelsen ånyo begära utlåtande om den verkan i ekonomiskt afseende, som ett bifall till den föreslagna nedsättningen skulle medföra för postverket, men med stöd af upplysningar, som utskottet inhämtade under hand från generalpoststyrelsen, beräknades den minskning i postverkets inkomster, hvilken år 1902 skulle hafva uppkommit i följd af viktsatsens höjande till 20 gram, till omkring 153,000 kronor. Sagda minskning fann utskottet icke vara större, än att densamma icke kunde komma att utöfva någon afsevärd inverkan på postverkets ekonomi. Äfven syntes den vara af ringa betydelse gentemot de fördelar, som af förändringen skulle beredas den stora allmänheten. På dessa och i öfrigt anförda grunder hemställde utskottet om bifall till motionen.

Vid utskottets betänkande fanns fogad en af nio af utskottets medlemmar afgifven reservation, i hvilken hemställts, att den ifrågavarande

motionen icke måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda. Till stöd härför anfördes hufvudsakligen, att äfven om den förut omförmälda minskningen i postverkets inkomster icke kunde anses vara större, än att postverket förvisso skulle kunna vidkännas en dylik nedsättning i inkomsterna, det i allt fall icke syntes lämpligt att vid en tid, då utgifterna för såväl stats- som postverket ständigt växte, minska ifrågasvarande inkomstkälla. Gällande viktgräns, 15 gram, vore ock i allmänhet, såvidt känt, fullt tillräcklig för vanlig korrespondens, och icke heller hade någon allmännare önskan om förändring af viktsatsen för sports. Därtill komme, för den händelse höjning beslötes, svårigheter att uppstå med afseende å den internationella brefutväxlingen, för hvilken då en annan viktsats skulle tillämpas än den, som vore föreskrifven för bref inom landet.

Beträffande utskottets här ofvan omförmälda hemställan stannade kamrarna i olika beslut, i det att densamma afslogs af Första Kammaren men bifölls af Andra Kammaren. Vid därefter i ärendet anställd gemensam omröstning afslogs utskottets hemställan i båda kamrarna, i Första Kammaren med 97 röster mot 44 och i Andra Kammaren med 112 röster mot 110. Riksdagen hade alltså med 209 röster mot 154 beslutit, att gällande bestämmelser angående viktsatsen för inrikes bref skulle bibehållas oförändrade.

Slutligen framställdes vid 1905 års riksdag i en inom Andra Kammaren väckt motion enahanda förslag som vid riksdagen 1904.

På grund af inhämtade upplysningar ansåg bevillningsutskottet den minskning i postverkets inkomster, som ett bifall till motionen skulle föranleda, kunna beräknas till, i rundt tal, 160,000 kronor.

Under erinran att viktsaten för bref, som befordrades för enkelt porto, här i landet vore densamma, som enligt gällande världspostkonvention funnes stadgad vid postbefordring af bref mellan olika länder, förklarade bevillningsutskottet i sitt utlåtande sig till fullo dela den uppfattning, som gjort sig gällande vid 1904 års riksdag, eller att den nu stadgade viktgränsen, 15 gram, borde bibehållas oförändrad.

Mot detta utlåtande reserverade sig nio medlemmar af utskottet; och anförde åtta af dessa medlemmar till stöd för reservationen följande.

Den till 160,000 kronor beräknade minskning i postverkets inkomster, den föreslagna förändringen skulle medföra, syntes icke vara större, än att densamma icke kunde komma att utöfva någon afsevärd inverkan på postverkets ekonomi; den syntes äfven vara af ringa betydelse gentemot de fördelar, som af förändringen skulle beredas den

stora allmänheten. Med de alltjämt ökade anspråken på ett godt och hållbart skrifpapper inträffade nämligen ej sällan, att försändelse, innehållande endast ett ark, till följd af papperets och måhända äfven kuvertets tjockare beskaffenhet, något öfverskrede den fastställda viktsatsen, hvaraf följden blefve, att försändelsen träffades af dubbelt porto, eller ock att emottagaren drabbades af det vida högre straffportot. Det syntes ock ligga i sakens natur, att i bref ofta inneslötes andra handlingar, exempelvis en växel eller en räkning, samt att på grund häraf försändelsen blefve föremål för en högre viktsats, om också den fastställda gränsen endast i obetydlig mån öfverskridits. På senare tider hade rätten att med allmänna posten insända besvärs- eller andra till offentliga myndigheter ställda handlingar väsentligen utsträckts, och, därest viktenheten höjdes, komme befodringsafgiften äfven i dessa fall att ställa sig billigare.

Den ifrågavarande förändringen vore för öfrigt genomförd i åtskilliga länder såväl utom som inom Europa, bland dessa senare särskildt i två af våra grannländer, nämligen Danmark och Tyskland; och hade reservanterna ansett sig så mycket hellre böra biträda motionärens förslag, som införandet af ifrågavarande högre viktsats i ännu ett land, och detta i ett land med så utveckladt postväsen som Sverige, borde kunna i sin mån bidraga till genomförandet af den på detta område ifrågasatta internationella reformen.

På grund häraf yrkades bifall till motionen.

Rörande utskottets hemställan stannade kamrarna jämväl nu i olika beslut, i det Första Kammaren biföll men Andra Kammaren afslog densamma. Vid den gemensamma votering, som med anledning häraf anställdes, afgåfvos för utskottets hemställan 95 röster i Första Kammaren och 108 röster i Andra Kammaren, under det 42 röster i Första Kammaren och 115 röster i Andra Kammaren tillföllu reservanternas förslag.

I underdånig skrifvelse den 9 november 1906 har nu generalpoststyrelsen gjort framställning om vidtagande af åtgärder därhän, att gällande lägsta viktsatsen för inrikes bref måtte från och med den 1 oktober 1907 varda förhöjd till 20 gram. Denna framställning har närmast föranledts af beslut, som fattats vid den år 1906 hållna internationella postkongressen i Rom.

Uti den internationella postutväxlingen utgör nämligen för närvarande, jämlikt den i Washington den 15 juni 1897 afslutade världspostkonventionen, brefportot 25 centimes för hvarje vikt af 15 gram eller

del af 15 gram, men vid Romkongressen beslöts i fråga om det internationella brefportot, bland annat, att viktenbeten skulle höjas till 20 gram med bibehållande för första viktenheten af hittillsvarande porto, 25 centimes. Kongressens beslut skola i allmänhet träda i tillämpning den 1 oktober 1907. Dock träffades, hvad angår de beslutade förändringarna rörande det internationella brefportot, den öfverenskomelse, att de postförvaltningar, som med hänsyn till organisationen af den inrikes posttjänsten eller af andra skäl icke vore i tillfälle att antaga nämnda förändringar, skulle äga rätt att, till dess de blefve i stånd att genomföra kongressens beslut i förevarande afseende, uppskjuta tillämpningen däraf beträffande bref från deras länder.

Genom nådigt bref den 9 november 1906 har Kungl. Maj:t funnit de vid postkongressen i Rom träffade aftal böra för Sveriges del antagas och låtit till utrikesdepartementet öfverlämna ärendet för fortsatt behandling.

I sammanhang härmed anmodades generalpoststyrelsen att inkomma med förslag till framställning till Riksdagen angående de åtgärder i fråga om den inrikes posttjänsten, som kunde föranledas af omförmälda, vid kongressen fattade beslut.

I förenämnda skrifvelse, som beslutits, innan Kungl. Maj:ts nyssnämnda bref kommit generalpoststyrelsen tillhanda, har styrelsen nu anført.

Styrelsen hade tänkt sig, att för Sveriges del betänkligheter icke borde förefinnas mot att från och med den 1 oktober 1907 tillämpa de å Romkongressen beslutade förändringarna beträffande det internationella brefportot. Därvid blefve emellertid en följd, att äfven i den inrikes postutväxlingen den nuvarande lägsta viktsatsen för bref, 15 gram, borde höjas till 20 gram. För att kunna beräkna de ekonomiska verkningarna för postverket af en dylik förändring likasom af de beslutade förändringarna beträffande det internationella brefportot hade styrelsen låtit under sista veckan af september månad 1906 vid postdirektörskontoren (Stockholm; Göteborg och Malmö) samt vid postkontoren af första klass anställa räkning beträffande till befordran aflämnade portopliktiga bref, som ej varit rekommenderade, assurerade eller belagda med postförskott samt ej heller ofrankerade eller ofullständigt frankerade — särskild räkning af de sålunda undantagna slagen af försändelser skulle icke haft ett värde, som motsvarat postanstalternas arbete därmed —, hvarefter de erhållna siffrorna statistiskt behandlats. Enligt de beräkningar, som verkstälts på grund af nämnda siffror, jämförda med den allmänna poststatistiken, skulle en höjning af lägsta

viktsatsen för inrikes bref från 15 till 20 gram medföra en årlig inkomstminskning för postverket af, i runda tal, 15,850 kronor beträffande lokalbref och 191,850 kronor beträffande andra inrikes bref eller tillhoppa 207,700 kronor, hvilken summa, om hänsyn jämväl toges till de från omförmälda räkning uteslutna slagen af försändelser, torde böra höjas till omkring 225,000 kronor. Förändringen i fråga skulle således komma att icke oväsentligt förringa postverkets nuvarande intäkter. Men med hänsyn till de stora olägenheter för posttjänsten, som skulle blifva en följd däraf, att viktgränsen för ett bref med enkelt porto vore en annan i den inrikes än i den allmänna internationella posttrafiken, och enär ifrågavarande förändring vid upprepade tillfällen såväl från allmänhetens sida som inom Riksdagen lifligt förordats, hade styrelsen ansett sig böra hemställa om aflåtande af nådig proposition till Riksdagen i förut nämndt syfte.

Såsom framgår af den utredning, som jag här ofvan lämnat rörande med förevarande liknande förslags behandling inom Riksdagen, hafva sympatierna för åstadkommande af en höjning i viktsatsen för inrikes bref med åren vuxit. Det kanske starkaste skälet, som anförts mot en dylik reforms genomförande, har varit, att man därigenom skulle erhålla olika viktsatser för bref i den inrikes och i den internationella postutväxlingen, något som skulle verka hinderligt för tjänstgöringen å vederbörande svenska postkontor. Nu har emellertid, såsom nämndt, genom beslut vid Romkongressen, som träder i tillämpning den 1 oktober 1907, beträffande det internationella brefportot lägsta viktenheten fastslagits till 20 gram. Visserligen har för de postförvaltningar, som med hänsyn till organisationen af den inrikes posttjänsten eller af andra skäl icke skulle vara i tillfälle att antaga denna förändring, lämnats öppet att uppskjuta tillämpningen af beslutet. Då denna bestämmelse väl gifvits hufvudsakligen till förmån för de länder, som vid kongressen motsatt sig förslag om viktsatsens höjning, men Sveriges ombud å kongressen bidragit till beslutet, har jag icke ansett det lämpligen böra ifrågasättas, att Sverige för sin del skulle begagna sig af den gifna uppskofsrätten, utan torde väl från och med den 1 oktober 1907 de nya bestämmelserna böra blifva gällande jämväl för Sveriges vidkommande. Vid sådant förhållande lärer frågan om viktsatsen för inrikes bref få anses hafva kommit i ett nytt läge. Nu skulle genom att bibehålla densamma oförändrad vid 15 gram uppkomma enahanda olägenheter, som man härigenom tidigare velat undvika. Det är också hufvudsakligen på denna grund, som jag anser mig böra förorda den

Departements-
chefens yt-
rande.

af generalpoststyrelsen gjorda framställningen. Ser man nämligen på sakens ekonomiska sida, skulle det utan tvifvel vara önskvärdt, om vid nu gällande bestämmelser kunde förblifva.

Postverkets inkomster visa visserligen en alltjämt fortgående stegring, men utgifterna hafva också väsentligen stigit.

Till belysning häraf ber jag få åberopa följande uppgifter, afseende tioårsperioden 1896—1905.

A r.	Inkomster kronor.	Utgifter kronor.	Behållning kronor.
1896	9,035,371	8,016,794	1,018,577
1897	9,704,637	8,468,113	1,236,524
1898	10,310,473	9,390,901	919,572
1899	11,121,371	10,259,599	861,772
1900	11,883,965	11,218,836	665,129
1901	12,842,134	12,205,749	636,385
1902	14,007,635	13,138,068	869,567
1903	15,893,760	13,999,359	1,894,401
1904	16,563,956	14,635,991	1,927,965
1905	17,377,323	15,297,547	2,079,776

I det förslag till stater för år 1908, som generalpoststyrelsen aflämnat, har styrelsen visserligen beräknat postverkets inkomster till 19,000,000 kronor men samtidigt föreslagit utgiftsstater, som springa upp till ett sammanlagdt belopp af 18,425,000 kronor. Öfverskottet skulle således blifva allenast 575,000 kronor. Därest generalpoststyrelsens förslag härutinnan skulle hafva vunnit bifall, skulle följaktligen en ökning i inkomster af 225,000 kronor betydtt ett med nära 40 procent ökadtt öfverskott. Jag har dock ansett denna så att säga ekonomiska betänklighet ej vara större, än att den uppväges af de fördelar, ett bifall till generalpoststyrelsens nu ifrågavarande förslag skulle medföra.

På grund af hvad jag sålunda anført får jag i underdånighet hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föreslå Riksdagen att besluta

att den genom nådiga kungörelsen den 5 juli 1884 stadgade lägsta viktsatsen för inrikes bref må från och med den 1 oktober 1907 varda förhöjd från 15 till 20 gram.

Till denna af statsrådets öfriga ledamöter biträdda hemställan behagade Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten lämna bifall samt förordnade, att proposition i ärendet skulle, af den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar, till Riksdagen aflåtas.

Ur protokollet:

E. K. Almqvist.